Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

21. marts 2012*

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran med henblik på at forhindre nuklear spredning — indefrysning af midler — annullationssøgsmål — begrundelsespligt — ret til forsvar — ret til en effektiv domstolsbeskyttelse — urigtigt skøn — bevisbyrde og bevisets styrke«

I de forenede sager T-439/10 og T-440/10,

Fulmen, Teheran (Iran),

Fereydoun Mahmoudian, Teheran,

ved advokat A. Kronshagen,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bishop og R. Liudvinaviciute-Cordeiro, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved M. Konstantinidis og É. Cujo, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående dels en påstand om annullation af Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39), af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 423/2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 195, s. 25) og af Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 281, s. 81) og Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007 (EUT L 281, s. 1), for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgerne, dels en påstand om anerkendelse af den skade, der er påført sagsøgerne som følge af vedtagelsen af ovennævnte retsakter,

har

* Processprog: fransk.

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová (refererende dommer), og dommerne K. Jürimäe og M. van der Woude,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 23. november 2011,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 Sagsøgeren i sag T-439/10, Fulmen, er en iransk virksomhed, der bl.a. er aktiv inden for sektoren for eludstyr.

2 Sagsøgeren i sag T-440/10, Fereydoun Mahmoudian, er hovedaktionær og bestyrelsesformand i Fulmen.

Restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran

3 Den foreliggende sag er anlagt i forbindelse med restriktive foranstaltninger truffet for at lægge pres på Den Islamiske Republik Iran med henblik på at få denne til at ophøre med spredningsfølsomme nukleare aktiviteter og udvikling af fremføringssystemer til kernevåben (herefter »nuklear spredning«).

4 Den Europæiske Union har vedtaget Rådets fælles holdning 2007/140/FUSP af 27. februar 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 61, s. 49) og Rådets forordning (EF) nr. 423/2007 af 19. april 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 103, s. 1).

5 Artikel 5, stk. 1, litra b), i fælles holdning 2007/140 foreskrev indefrysning af alle midler og økonomiske ressourcer tilhørende visse kategorier af personer eller enheder. Listen over disse personer og enheder fandtes i bilag II til fælles holdning 2007/140.

6 For så vidt angik Det Europæiske Fællesskabs beføjelser foreskrev artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007 indefrysning af alle midler tilhørende de personer, enheder eller organer, som Rådet for Den Europæiske Union anså for at være deltagere i nuklear spredning i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b), i fælles holdning 2007/140. Listen over disse personer, enheder og organer udgjorde bilag V til forordning nr. 423/2007.

7 Fælles holdning 2007/140 blev ophævet ved Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 195, s. 39).

8 Artikel 20, stk. 1, i afgørelse 2010/413 foreskriver indefrysning af midler tilhørende flere kategorier af enheder. Bestemmelsen vedrører bl.a. »de personer og enheder […] som er involveret i, har direkte tilknytning til eller yder støtte til [nuklear spredning], eller personer eller enheder, der handler på deres vegne eller efter deres anvisninger, eller enheder, der ejes eller kontrolleres af dem, herunder ved hjælp af ulovlige midler, som opført på listen i bilag II«.

9 Artikel 19, stk. 1, i afgørelse 2010/413 foreskriver desuden restriktioner for indrejse til medlemsstaternes område over for personer, der er opført på listen i bilag II til afgørelsen.

10 Følgende bestemmes i artikel 24, stk. 2-4, i afgørelse 2010/413:

»2. Når Rådet træffer afgørelse om foranstaltninger i henhold til artikel 19, stk. 1, litra b), og artikel 20, stk. 1, litra b), med hensyn til en person eller enhed, ændrer det bilag II i overensstemmelse hermed.

3. Rådet underretter den i stk. 1 og 2 omhandlede person eller enhed om sin afgørelse, herunder om grundene til opførelse på listen, enten direkte, hvis adressen er bekendt, eller ved offentliggørelse af en notits, og giver personen eller enheden mulighed for at fremsætte bemærkninger.

4. Når der fremsættes bemærkninger eller forelægges væsentlig ny dokumentation, tager Rådet sin afgørelse op til fornyet overvejelse og underretter personen eller enheden herom.«

11 Listen i bilag II til afgørelse 2010/413 blev erstattet af en ny liste, indeholdt i Rådets afgørelse 2010/644/FUSP om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 281, s. 81).

12 Forordning nr. 423/2007 blev ophævet ved Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 281, s. 1).

13 I artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 961/2010 fastsættes følgende:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører eller ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, enheder eller organer, der er opført i bilag VIII, indefryses. Bilag VIII indeholder en liste over fysiske og juridiske personer, enheder og organer […], som i overensstemmelse med artikel 20, stk. 1, litra b), i [afgørelse 2010/413] anses for:

a) at være involveret i eller direkte associeret med eller at støtte [nuklear spredning] […], eller at være ejet eller kontrolleret af sådanne personer, enheder eller organer, herunder ved ulovlige midler, eller at handle på deres vegne eller efter deres instruks

[…]«

14 Følgende fremgår af artikel 36, stk. 2-4, i forordning nr. 961/2010:

»2. Beslutter Rådet, at en fysisk eller juridisk person, en enhed eller et organ skal være omfattet af foranstaltningerne i artikel 16, stk. 2, ændrer det bilag VIII i overensstemmelse hermed.

3. Rådet meddeler sin beslutning, herunder begrundelsen for opførelsen på listen, til den fysiske eller juridiske person, den enhed eller det organ, der er omhandlet i stk. […] 2, enten direkte, hvis adressen er kendt, eller ved offentliggørelse af en bekendtgørelse, der giver den pågældende fysiske eller juridiske person, enheden eller organet lejlighed til at fremsætte bemærkninger.

4. Fremsættes der bemærkninger, eller forelægges der væsentlig ny dokumentation, tager Rådet sin beslutning op til fornyet overvejelse og underretter den fysiske eller juridiske person, enheden eller organet herom.«

Restriktive foranstaltninger over for sagsøgerne

15 Med vedtagelsen af afgørelse 2010/413 den 26. juli 2010 opførte Rådet sagsøgernes navne på listen over personer, enheder og organer i tabel I i bilag II til nævnte afgørelse.

16 Som følge heraf blev sagsøgernes navne med vedtagelsen af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007 (EUT L 195, s. 25) opført på listen over personer, enheder og organer i tabel I i bilag V til forordning nr. 423/2007. Vedtagelsen af gennemførelsesforordning nr. 668/2010 medførte indefrysning af sagsøgernes midler og økonomiske ressourcer.

17 I afgørelse 2010/413 angav Rådet følgende begrundelse vedrørende Fulmen: »Fulmen var involveret i installation af eludstyr på Qom-/Fordoo-anlægget [Iran] på et tidspunkt, hvor anlæggets eksistens endnu ikke var afsløret.« I gennemførelsesforordning nr. 668/2010 anvendtes følgende formulering: »Fulmen har været inddraget i installation af elektrisk udstyr på anlægget Qom/Fordoo på et tidspunkt, hvor det endnu ikke var blevet afsløret, at dette anlæg fandtes.«

18 Hvad angår Fereydoun Mahmoudian blev både afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 begrundet således: »direktør for Fulmen«.

19 Ved skrivelse af 28. juli 2010 oplyste Rådet Fulmen om optagelsen af virksomhedens navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og listen i bilag V til forordning nr. 423/2007.

20 Ved skrivelser af henholdsvis 26. august 2010 og 14. september 2010 anmodede Fereydoun Mahmoudian og Fulmen Rådet om at tage deres optagelse på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og listen i bilag V til forordning nr. 423/2010 op til fornyet overvejelse. De anmodede desuden Rådet om at oplyse dem om, hvilke forhold der lå til grund for vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for dem.

21 Optagelsen af sagsøgernes navne på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 berørtes ikke af vedtagelsen af afgørelse 2010/644.

22 I forordning nr. 423/2007, der blev ophævet ved forordning nr. 961/2010, tilføjede Rådet navnet på Fulmen i punkt 13 i tabel B i forordningens bilag VIII, mens Fereydoun Mahmoudians navn blev optaget i punkt 14 i tabel A i samme bilag. Som følge heraf har sagsøgernes midler i henhold til artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 961/2010 siden været indefrosset.

23 Hvad angår Fulmens optagelse på listen anføres i forordning nr. 961/2010 følgende begrundelse: »Fulmen var involveret i installation af eludstyr på Qom-/Fordoo-anlægget på et tidspunkt, hvor anlæggets eksistens endnu ikke var afsløret.« Hvad angår Fereydoun Mahmoudian fremgår følgende begrundelse: »direktør for Fulmen«.

24 Ved skrivelse af 28. oktober 2010 besvarede Rådet sagsøgernes skrivelser af 26. august 2010 og 14. september 2010 og anførte herved, at Rådet efter en fornyet vurdering afslog sagsøgernes anmodning om at blive slettet af listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010 (herefter »de anfægtede lister«). Rådet præciserede i den forbindelse, at for så vidt som sagsakterne ikke indeholdt nye oplysninger, der kunne begrunde en ændring af Rådets standpunkt, skulle sagsøgerne fortsat være undergivet de restriktive foranstaltninger som omhandlet i nævnte retsakter. Rådet anførte desuden, at dets afgørelse om at bevare sagsøgernes navne på de anfægtede lister ikke var begrundet i andre forhold end dem, der var nævnt i disses begrundelser.

Retsforhandlinger og parternes påstande

25 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 24. september 2010 anlagde sagsøgerne nærværende sager.

26 Ved dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 17. januar 2011 anmodede Europa-Kommissionen om tilladelse til at indtræde i sagerne til støtte for Rådet. Ved kendelse af 8. marts 2011 gav formanden for Rettens Fjerde Afdeling tilladelse til denne intervention.

27 Ved kendelse afsagt den 15. november 2011 af formanden for Rettens Fjerde Afdeling blev sagerne T-439/10 og T-440/10 forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen i overensstemmelse med artikel 50 i Rettens procesreglement.

28 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede mundtlige spørgsmål fra Retten under retsmødet den 23. november 2011.

29 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgerne.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

30 I replikkerne har sagsøgerne udvidet deres påstande, idet de har nedlagt følgende påstande:

— Afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010 annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgerne.

— Den skade, der som følge af vedtagelsen af de anfægtede retsakter er påført sagsøgerne, anerkendes.

31 Rådet og Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, subsidiært frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

32 Sagsøgerne har i deres stævninger fremsat fire anbringender. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten, deres ret til forsvar og deres ret til en effektiv domstolsbeskyttelse. Det andet anbringende vedrører en retlig fejl knyttet til det forhold, at der ikke forinden var truffet en afgørelse af en national kompetent myndighed. Det tredje anbringende vedrører et urigtigt skøn med hensyn til sagsøgernes involvering i nuklear spredning. Det fjerde anbringende vedrører den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgerne har lidt som følge af vedtagelsen af de anfægtede retsakter.

33 Under retsmødet frafaldt sagsøgerne deres andet anbringende, hvilket blev tilført protokollatet for retsmødet.

34 Rådet og Kommissionen har anført, at de af sagsøgerne fremsatte anbringender må forkastes.

35 Inden behandlingen af sagsøgernes anbringender er det nødvendigt at undersøge, hvorvidt visse af deres påstande, anbringender og argumenter kan antages til realitetsbehandling.

Formaliteten

Spørgsmålet, om påstanden om annullation af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010 kan antages til realitetsbehandling

36 Som det fremgår af præmis 11 og 12 ovenfor, er listen i bilag II til afgørelse 2010/413 siden indleveringen af stævningerne blevet erstattet af en ny liste, indeholdt i afgørelse 2010/644, og forordning nr. 413/2007 er blevet ophævet og erstattet af forordning nr. 961/2010. Sagsøgerne har

fremsat anmodninger om at måtte tilpasse deres oprindeligt nedlagte påstande, således at søgsmålene er rettet mod at opnå annullation af disse fire retsakter (herefter samlet betegnet »de anfægtede retsakter«).

37 I denne forbindelse skal der henvises til, at en afgørelse eller en forordning, som umiddelbart og individuelt berører en enkeltperson, når den under sagen erstattes af en retsakt med samme genstand, må betragtes som et nyt element, der gør det muligt for sagsøgeren at tilpasse sine påstande og anbringender. Det ville således være i strid med retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn at forpligte sagsøgeren til at anlægge en ny sag. Det ville desuden være ubilligt, hvis den pågældende institution for at imødegå de indsigelser, der i en stævning for Unionens retsinstanser rettes mod en retsakt, kunne ændre den anfægtede retsakt eller lade en anden træde i stedet og under sagen påberåbe sig denne ændring eller nye retsakt for at hindre modparten i at udvide de oprindelige påstande og anbringender til at omfatte den senere retsakt eller i at fremsætte supplerende påstande og anbringender angående denne (jf. analogt Rettens dom af 23.10.2008, sag T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, Sml. II, s. 3019, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

38 I det foreliggende tilfælde skal sagsøgernes anmodninger derfor i overensstemmelse med denne retspraksis tages til følge, og søgsmålene skal anses for på tidspunktet for afslutningen af den mundtlige forhandling tillige at være rettet mod annullation af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgerne, og procesdeltagerne skal have adgang til at omformulere deres påstande, anbringender og argumenter under hensyn til dette nye element, hvilket medfører en ret for disse til at fremkomme med yderligere påstande, anbringender og argumenter (jf. analogt dommen i sagen People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, nævnt i præmis 37 ovenfor, præmis 47).

Spørgsmålet, om sagsøgernes anden påstand og fjerde anbringende kan antages til realitetsbehandling

39 Med deres anden påstand har sagsøgerne anmodet Retten om at fastslå, at den skade, der som følge af vedtagelsen af de anfægtede retsakter er påført sagsøgerne, anerkendes.

40 Under retsmødet præciserede sagsøgerne, at deres anden påstand tog sigte på en anerkendelsesdom, og at det fjerde anbringende var gjort gældende til støtte herfor.

41 Der findes imidlertid ikke noget retsmiddel i Unionens tvistemålssystem, som gør det muligt for Retten at tage stilling i form af en generel udtalelse eller principerklæring (Rettens dom af 15.12.2005, sag T-33/01, Infront WM mod Kommissionen, Sml. II, s. 5897, præmis 171, og Rettens kendelse af 3.9.2008, sag T-477/07, Cofra mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 21). Den anden påstand og det fjerde anbringende må derfor afvises, da Retten klart ikke har kompetence til at påkende dem.

Spørgsmålet, i sag T-439/10, om, hvorvidt argumentet om, at Fulmen har været aktiv på Qom/Fordoo-anlægget, kan antages til realitetsbehandling

42 I sag T-439/10 har Rådet og Kommissionen gjort gældende, at Fulmen ikke inden replikken specifikt har bestridt at have været aktiv på Qom/Fordoo-anlægget. Som følge heraf er Fulmens argumentation på dette punkt et nyt anbringende som omhandlet i procesreglementets artikel 48, stk. 2, der således ikke kan antages til realitetsbehandling.

43 Det bemærkes imidlertid, at Fulmen i punkt 3 i stævningen har gjort gældende, at virksomheden »aldrig på nogen som helst måde […] [havde] medvirket til aktiviteter knyttet til det nukleare program eller programmet for ballistiske missiler i Iran«. Denne formulering indebærer nødvendigvis, at Fulmen har bestridt at have medvirket aktivt på Qom/Fordoo-anlægget, hvilket er den eneste adfærd, som Rådet foreholder virksomheden i forhold til dens involvering i de omhandlede aktiviteter.

44 På baggrund af stævningens punkt 30 og 31, hvori Fulmen anfægter, at de af Rådet fremførte grunde til at vedtage de restriktive foranstaltninger over for virksomheden faktisk forelå og var relevante, kan det samme konkluderes. Fulmens påståede medvirken på Qom/Fordoo-anlægget er således den eneste begrundelse, som denne institution har anført for, at virksomheden er blevet optaget på de anfægtede lister.

45 Under disse omstændigheder bemærkes, at Fulmen i stævningen har bestridt at have været aktiv på Qom/Fordoo-anlægget, hvilket indebærer, at virksomhedens argumentation på dette punkt ikke udgør et nyt anbringende som omhandlet i procesreglementets artikel 48, stk. 2.

46 Rådets og Kommissionens formalitetsindsigelse må således forkastes.

Realiteten

Det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten, sagsøgernes ret til forsvar og deres ret til en effektiv domstolsbeskyttelse

47 Sagsøgerne har gjort gældende, at de anfægtede retsakter ikke er blevet tilstrækkeligt begrundet over for dem, at deres ret til forsvar ikke er blevet overholdt under den procedure, der førte til vedtagelse af retsakterne, og at Rådet ved at undlade at oplyse dem om de forhold, som lægges dem til last, ligeledes har tilsidesat deres ret til en effektiv domstolsbeskyttelse. I sag T-440/10 har Fereydoun Mahmoudian ligeledes påberåbt sig det forhold, at de første retsakter, hvorved hans midler blev indefrosset, ikke blev meddelt ham individuelt.

– Begrundelsespligten

48 Pligten til at begrunde en bebyrdende retsakt, således som den er fastsat i artikel 296, stk. 2, TEUF og i det foreliggende tilfælde nærmere bestemt i artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413, artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007 og artikel 36, stk. 3, i forordning nr. 961/2010, har for det første til formål at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til at afgøre, om der er grundlag for retsakten, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanser, og for det andet at gøre det muligt for disse retsinstanser at efterprøve retsaktens lovlighed. Den fastsatte begrundelsespligt er således et væsentligt princip i EU-retten, som kun kan fraviges af tvingende hensyn. Begrundelsen skal derfor i princippet meddeles den berørte part samtidig med den bebyrdende retsakt, og manglen på begrundelse kan ikke afhjælpes gennem det forhold, at den berørte part får kendskab til begrundelsen for retsakten under sagen for Unionens retsinstanser (jf. i denne retning Rettens dom af 14.10.2009, sag T-390/08, Bank Melli Iran mod Rådet, Sml. II, s. 3967, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

49 Medmindre tvingende hensyn, der vedrører Unionens eller medlemsstaternes sikkerhed eller opfyldelsen af deres internationale forpligtelser, er til hinder for videregivelse af visse oplysninger, er Rådet i medfør af artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007 og artikel 36, stk. 3, i forordning nr. 961/2010 således forpligtet til at give en enhed, som er omfattet af en foranstaltning, der efter omstændighederne er vedtaget i medfør af artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007 eller artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 961/2010, oplysninger om de specifikke og konkrete grunde, som ligger til grund for, at Rådet anser denne bestemmelse for at finde anvendelse på den pågældende enhed. Rådet skal således angive de faktiske og retlige omstændigheder, som ligger til grund for foranstaltningen, samt de betragtninger, der har ført til dens vedtagelse (jf. i denne retning dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis).

50 Begrundelsen skal desuden tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt

den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige omstændigheder, da begrundelsens tilstrækkelighed ikke blot skal vurderes i forhold til dens ordlyd, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område. En retsakt, der er bebyrdende, er navnlig tilstrækkeligt begrundet, når den er truffet under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (jf. dommen i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).

51 I den foreliggende sag fremgår det dels af de anfægtede retsakters begrundelse, at Fulmen er omfattet af de restriktive foranstaltninger, fordi virksomheden har leveret eludstyr til Qom/Fordoo-anlægget, dels at Fereydoun Mahmoudian er omfattet i sin egenskab af direktør for Fulmen.

52 Selv om denne begrundelse er kortfattet, opfylder den ikke desto mindre de ovennævnte i retspraksis udviklede regler. Den har gjort det muligt for sagsøgerne at forstå, hvilke handlinger Fulmen blev foreholdt, og at anfægte såvel, at disse handlinger faktisk foreligger, samt at de er relevante. På samme måde gør denne begrundelse det muligt at forstå, at Fereydoun Mahmoudian er omfattet af de restriktive foranstaltninger på grund af den indflydelse, som han i sin angivelige egenskab af direktør for Fulmen formodes at udøve på virksomheden.

53 Begrundelsens tilstrækkelige karakter bekræftes desuden af indholdet af stævningerne. Sagsøgernes argumentation for så vidt angår grundlaget for deres optagelse på de anfægtede lister vedrører således netop spørgsmålet om Fulmens involvering i Qom/Fordoo-anlægget og Fereydoun Mahmoudians stilling i Fulmen.

54 Sagsøgerne har imidlertid fremsat to yderligere anbringender.

55 For det første har såvel Fulmen som Fereydoun Mahmoudian anført, at begrundelsen ikke understøttes af beviser, hvilket ikke gør det muligt at bedømme indholdet af de foranstaltninger, der er vedtaget over for dem, eller grundlaget herfor.

56 Spørgsmålet om de anfægtede retsakters begrundelse er imidlertid forskelligt fra spørgsmålet om beviset for den adfærd, som lægges sagsøgerne til last, nemlig de faktiske omstændigheder, som er nævnt i disse retsakter, og kvalificeringen heraf som støtte til nuklear spredning (jf. i denne retning Domstolens dom af 16.11.2011, sag C-548/09 P, Bank Melli Iran mod Rådet, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 88).

57 Spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen for de anfægtede retsakter er understøttet af beviser, er relevant inden for rammerne af det tredje anbringende vedrørende et urigtigt skøn med hensyn til sagsøgernes involvering i nuklear spredning. Det er derimod uden betydning inden for rammerne af nærværende anbringende.

58 For det andet har Fereydoun Mahmoudian gjort gældende, at de nærmere oplysninger om ham, der fremgår af begrundelsen i de anfægtede lister, er behæftede med adskillige fejl. Navnlig er han ikke længere direktør for Fulmen.

59 Der skal i den forbindelse sondres mellem to typer af oplysninger vedrørende Fereydoun Mahmoudian.

60 For så vidt angår på den ene side identifikationsoplysninger om Fereydoun Mahmoudian, dvs. vedrørende hans pas og hans statsborgerskab, bekræfter det forhold, at han har anlagt sag ved Retten, at han har forstået, at han var omfattet af de anfægtede retsakter. Fereydoun Mahmoudian har heller ikke fremført argumenter med henblik på at godtgøre, at unøjagtighederne med hensyn til de

omhandlede oplysninger, som i øvrigt ikke bestrides af Rådet, har vanskeliggjort forståelsen af, hvilke forhold der lægges ham til last af Rådet. På dette grundlag er der ingen grund til at fastslå en tilsidesættelse af begrundelsespligten med hensyn til disse unøjagtigheder.

61 Ved på den anden side at bestride, at han skulle være direktør for Fulmen, har Fereydoun Mahmoudian bestridt de faktiske forhold, som Rådet gør gældende over for ham. Som fastslået i præmis 56 ovenfor er spørgsmålet om de anfægtede retsakters angiveligt utilstrækkelige begrundelse imidlertid forskelligt fra spørgsmålet om rigtigheden af denne begrundelse (jf. i denne retning Rettens dom af 7.11.1997, sag T-84/96, Cipeke mod Kommissionen, Sml. II, s. 2081, præmis 47), hvorfor argumentet om, at Fereydoun Mahmoudian ikke længere er direktør for Fulmen, er irrelevant inden for rammerne af nærværende anbringende.

62 I betragtning af det ovenstående må anbringendet vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten forkastes, idet det delvist savner grundlag og delvist er irrelevant.

– Den manglende individuelle underretning om afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 til Fereydoun Mahmoudian

63 Fereydoun Mahmoudian har gjort gældende, at de første retsakter, hvorved hans midler blev indefrosset, dvs. afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010, ikke blev meddelt ham individuelt, men alene offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*.

64 I denne henseende pålægges Rådet i artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007, som var gældende på tidspunktet for vedtagelsen af gennemførelsesforordning nr. 668/2010, at angive individuelle og specifikke grunde til de afgørelser, der træffes i henhold til nævnte forordnings artikel 7, stk. 2, og at meddele disse til de berørte personer, enheder og organer. En tilsvarende bestemmelse findes i artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413.

65 Selv om Rådet principielt var bundet af forpligtelsen i artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007 til at foretage individuel underretning, krævedes der i nævnte bestemmelse ikke nogen bestemt form for denne underretning, idet bestemmelsen kun nævnte forpligtelsen til at »meddele« den pågældende begrundelsen for dennes optagelse på de anfægtede lister (jf. i denne retning dommen af 16.11.2011 i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 52 og 56). Tilsvarende fastslår artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413 blot, at Rådet »meddeler sin afgørelse«.

66 Under disse omstændigheder er det afgørende, at de omhandlede bestemmelser får effektiv virkning (jf. analogt dommen af 16.11.2011 i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 56 ovenfor, præmis 56).

67 I den foreliggende sag er det ubestridt, at en individuel underretning af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 til Fereydoun Mahmoudian ikke har fundet sted. Parterne er imidlertid uenige om, hvorvidt Rådet kendte Fereydoun Mahmoudians adresse, og om det i givet fald var forpligtet til af egen drift at fremskaffe den.

68 Uanset den manglende individuelle underretning bemærkes det, at Fereydoun Mahmoudian var i stand til ved skrivelse af 26. august 2010, dvs. inden for den angivne frist, at fremsende sine bemærkninger til Rådet vedrørende vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for ham. Inden for den fastsatte frist anlagde han ligeledes sag ved Retten med påstand om annullation af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010. Han har desuden ikke fremført konkrete argumenter til støtte for, at den manglende individuelle underretning om de omhandlede retsakter havde vanskeliggjort hans forsvar over for Rådet inden for rammerne af den administrative procedure eller ved Retten.

69 Uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt Rådet kendte Fereydoun Mahmoudians adresse eller var forpligtet til at fremskaffe den, bemærkes det under disse omstændigheder, at den manglende overholdelse af forpligtelsen i henhold til artikel 24, stk. 3, i afgørelse 2010/413 og artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007 ikke har forhindret Fereydoun Mahmoudian i at være bekendt med de individuelle og specifikke grunde til vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for ham. I den foreliggende sag kan den manglende individuelle underretning om afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 til Fereydoun Mahmoudian derfor ikke begrunde annullation af disse retsakter.

70 Fereydoun Mahmoudians argumentation på dette punkt må derfor forkastes som irrelevant.

– Princippet om retten til forsvar

71 Ifølge fast retspraksis er overholdelsen af retten til forsvar, herunder navnlig retten til at blive hørt, i forbindelse med enhver procedure, der indledes over for en enhed, og som kan resultere i en retsakt, der er bebyrdende for denne enhed, et grundlæggende EU-retligt princip, som skal overholdes, selv om der ikke er fastsat nogen bestemmelser vedrørende den pågældende procedure (jf. dommen af 14.10.2009 i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 91).

72 Princippet om overholdelse af retten til forsvar kræver for det første, at de forhold, der lægges den berørte enhed til last, og som danner grundlaget for den bebyrdende akt, meddeles den pågældende enhed. For det andet skal denne gives mulighed for at fremsætte sine bemærkninger hertil (jf. analogt Rettens dom af 12.12.2006, sag T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mod Rådet, Sml. II, s. 4665, herefter »OMPI-dommen«, præmis 93).

73 Indledningsvis har Rådet og Kommissionen anfægtet, at princippet om ret til forsvar finder anvendelse i den foreliggende sag. Under henvisning til Rettens dom af 19. maj 2010, Tay Za mod Rådet (sag T-181/08, Sml. II, s. 1965, præmis 121-123), har de anført, at sagsøgerne ikke var omfattet af de restriktive foranstaltninger på grund af deres aktiviteter, men på grund af deres tilhørsforhold til en generel kategori af personer og enheder. Som følge heraf blev proceduren for vedtagelse af de restriktive foranstaltninger ikke indledt over for sagsøgerne som omhandlet i den retspraksis, der er henvist til i præmis 71 ovenfor, og de kan således ikke påberåbe sig retten til forsvar eller kun påberåbe sig den i begrænset omfang.

74 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

75 For det første fremgår det således af de anfægtede retsakters begrundelse, at vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for sagsøgerne er begrundet i Fulmens angivelige involvering i Qom/Fordoo-anlægget og i Fereydoun Mahmoudians indflydelse i Fulmen. Til forskel fra, hvad der var tilfældet i den sag, der gav anledning til Tay Za-dommen, nævnt i præmis 73 ovenfor, er sagsøgerne omfattet af restriktive foranstaltninger, fordi de formodes selv at være involveret i nuklear spredning og ikke alene på grund af deres tilhørsforhold til en generel kategori af personer og enheder med tilknytning til Den Islamiske Republik Iran.

76 Præmis 121-123 i Tay Za-dommen, nævnt i præmis 73 ovenfor, kan derfor ikke overføres til den foreliggende sag.

77 For det andet er der i artikel 24, stk. 3 og 4, i afgørelse 2010/413, artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 423/2007 og artikel 36, stk. 3 og 4, i forordning nr. 961/2010 under alle omstændigheder fastsat bestemmelser, der sikrer retten til forsvar for enheder, som er omfattet af restriktive foranstaltninger vedtaget i henhold til disse retsakter. Overholdelsen af denne ret er underlagt Unionens retsinstansers kontrol (jf. dommen af 14.10.2009 i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 37).

78 På denne baggrund kan det konkluderes, at princippet om overholdelse af retten til forsvar kan påberåbes af sagsøgerne i den foreliggende sag.

79 Sagsøgerne har i den forbindelse gjort gældende, at Rådet inden for rammerne af vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 ikke oplyste dem om de forhold, der lægges dem til last, og ikke gav dem mulighed for på hensigtsmæssig måde at fremsætte deres bemærkninger.

80 Hvad angår den første retsakt, hvorved en enheds midler indefryses, skal underretningen om de forhold, der lægges den til last, ifølge fast retspraksis enten foreligge samtidig med den pågældende retsakts vedtagelse eller så snart som muligt efter vedtagelsen. På den omhandlede enheds anmodning har denne desuden ret til at fremsætte sine bemærkninger vedrørende disse forhold, når retsakten er vedtaget (jf. i denne retning og analogt Domstolens dom af 3.9.2008, forenede sager C-402/05 P og C-415/05 P, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6351, præmis 342, og OMPI-dommen, nævnt i præmis 72 ovenfor, præmis 137).

81 I den foreliggende sag modtog Fulmen individuel underretning om vedtagelsen af de første retsakter, hvorved sagsøgernes midler blev indefrosset, dvs. afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010, den 28. juli 2010. Hvad angår Fereydoun Mahmoudian fremgår det af præmis 67-69 ovenfor, at den manglende individuelle underretning om de omhandlede retsakter ikke har forhindret ham i at være bekendt med de individuelle og specifikke grunde til vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for ham, hvilket betyder, at denne omstændighed ikke har påvirket hans ret til forsvar.

82 Hvad angår indholdet af underretningen om de forhold, der lægges dem til last, har sagsøgerne anført, at Rådet uanset deres anmodninger i skrivelser af 26. august 2010 og 14. september 2010 ikke har oplyst dem om disse forhold, herunder navnlig de dokumenter, som danner grundlag for vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for dem.

83 Rådet har i denne henseende i sine svar på ovennævnte skrivelser anført, at sagen ikke indeholder andre oplysninger end dem, der er nævnt i de anfægtede retsakter.

84 I modsætning til det af sagsøgerne anførte udgør dette ikke en tilsidesættelse af deres ret til forsvar. Rådet har ikke vanskeliggjort sagsøgernes forsvar ved at fortie tilstedeværelsen eller indholdet af oplysninger, som ligger til grund for dets påstande. Ved at vedgå, at der ikke findes yderligere relevante oplysninger i sagen, gør Rådet det derimod muligt for sagsøgerne at påberåbe sig denne omstændighed, således som de har gjort inden for rammerne af det tredje anbringende.

85 Hvad angår sagsøgernes ret til på hensigtsmæssig måde at fremsætte deres bemærkninger bemærkes, at sagsøgerne efter vedtagelsen den 26. juli 2010 af de første retsakter, hvorved deres midler blev indefrosset, henvendte sig til Rådet ved skrivelser af 26. august 2010 og 14. september 2010, hvori de fremførte deres argumentation og anmodede om, at de vedtagne restriktive foranstaltninger over for dem blev ophævet. Ved skrivelse af 28. oktober 2010 besvarede Rådet disse skrivelser. Der er således ikke grundlag for at konstatere en tilsidesættelse af sagsøgernes ret til på hensigtsmæssig måde at fremsætte deres bemærkninger.

86 På denne baggrund må anbringendet om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar forkastes som ugrundet.

– Retten til en effektiv domstolsbeskyttelse

87 Princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse er en almindelig EU-retlig grundsætning, der udspringer af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner, og som er fastslået ved artikel 6 og 13 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT 2007 C 303, s. 1). En effektiv domstolskontrol indebærer, at den pågældende EU-myndighed har pligt til at oplyse den omhandlede enhed om begrundelsen for en restriktiv foranstaltning i videst muligt omfang, enten på det tidspunkt, hvor denne foranstaltning vedtages, eller i det mindste hurtigst muligt herefter, for at gøre det muligt for den berørte enhed rettidigt at udøve sin søgsmålsret. Overholdelsen af denne forpligtelse til at meddele nævnte begrundelse er således nødvendig, både for at gøre adressaterne for de restriktive foranstaltninger i stand til at forsvare deres rettigheder under de bedst mulige betingelser og på grundlag af et fuldt kendskab til sagen at afgøre, om sagen bør prøves af Unionens retsinstanser, og for at gøre sidstnævnte fuldt ud i stand til at udøve den legalitetskontrol af den omhandlede EU-retsakt, som påhviler dem (jf. i denne retning og analogt dommen i sagen Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, nævnt i præmis 80 ovenfor, præmis 335-337 og den deri nævnte retspraksis).

88 I den foreliggende sag fremgår det for det første af præmis 51-62 ovenfor, at de anfægtede retsakter indeholdt tilstrækkeligt præcise oplysninger om begrundelsen for vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgerne.

89 Dernæst er denne begrundelse blevet individuelt meddelt Fulmen. Hvad angår Fereydoun Mahmoudian fremgår det af præmis 67-69, at den manglende individuelle underretning om afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 ikke har påvirket hans processuelle rettigheder, herunder retten til en effektiv domstolsbeskyttelse.

90 Endelig er Retten fuldt ud i stand til at efterprøve lovligheden af de anfægtede retsakter.

91 På baggrund af det ovenstående må anbringendet om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til en effektiv domstolsbeskyttelse forkastes som ugrundet.

92 I lyset af det ovenfor anførte må det første anbringende forkastes.

Det tredje anbringende vedrørende et urigtigt skøn med hensyn til sagsøgernes involvering i nuklear spredning

93 Med det tredje anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at Rådet har foretaget et urigtigt skøn ved at konkludere, at de har ydet støtte til nuklear spredning.

94 Sagsøgerne har fremført to argumenter til støtte for deres opfattelse. Med det første argument, der påberåbes i begge sager, bestrides det, at Fulmen har været aktiv på Qom/Fordoo-anlægget, og det anføres, at Rådet ikke har ført bevis for sine påstande på dette punkt.

95 Rådet har anført, at Fulmen var involveret i installationen af eludstyr på Qom/Fordoo-anlægget. Under retsmødet tilføjede Rådet, at det ikke kan kræves af dette, at det fører bevis for denne påstand. Ifølge Rådet bør Unionens retsinstansers kontrol være begrænset til en efterprøvelse af, at de grunde, der er anført til støtte for vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger, er »sandsynlige«. Dette er tilfældet i den foreliggende sag i betragtning af, at Fulmen er en virksomhed, der længe har været aktiv på det iranske marked for eludstyr, og som har et betragteligt antal ansatte.

96 Der mindes i den henseende om, at domstolskontrollen med lovligheden af en retsakt, hvorved der er vedtaget restriktive foranstaltninger over for en enhed, udstrækker sig til også at omfatte en bedømmelse af de forhold og omstændigheder, der er påberåbt som begrundelse herfor, og en efterprøvelse vedrørende de beviser og oplysninger, som bedømmelsen hviler på. I tilfælde af tvist tilkommer det Rådet at fremlægge disse oplysninger med henblik på efterprøvelse heraf ved Unionens retsinstanser (jf. i denne retning dommen af 14.10.2009 i sagen Bank Melli Iran mod Rådet, nævnt i præmis 48 ovenfor, præmis 37 og 107).

97 I modsætning til det af Rådet hævdede er den legalitetskontrol, som skal udøves i den foreliggende sag, ikke begrænset til efterprøvelsen af den abstrakte »sandsynlighed« af de påberåbte grunde, men bør omfatte spørgsmålet om, hvorvidt disse sidstnævnte i tilstrækkelig grad understøttes af konkrete beviser og oplysninger.

98 Rådet kan heller ikke hævde, at det ikke er forpligtet til at fremlægge sådanne oplysninger.

99 For det første har Rådet i denne henseende påberåbt sig, at de restriktive foranstaltninger over for sagsøgerne blev vedtaget på forslag af en medlemsstat i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 23, stk. 2, i afgørelse 2010/413. Denne omstændighed ændrer imidlertid ikke ved det forhold, at de anfægtede retsakter er retsakter vedtaget af Rådet, som dermed skal sikre sig, at deres vedtagelse er berettiget, i givet fald ved at anmode den pågældende medlemsstat om at fremlægge de nødvendige beviser og oplysninger med henblik herpå.

100 For det andet kan Rådet ikke hævde, at de omhandlede beviser og oplysninger stammer fra fortrolige kilder og derfor ikke kan videregives. Selv om denne omstændighed eventuelt kunne berettige til begrænsninger i videregivelsen af disse oplysninger til sagsøgerne eller deres advokater, skal Unionens retsinstanser ikke desto mindre i betragtning af domstolskontrollens væsentlige rolle i forbindelse med vedtagelsen af restriktive foranstaltninger være i stand til at kontrollere lovligheden og berettigelsen af indefrysning af midler, uden at der kan rejses indsigelser om hemmeligholdelse og fortrolighed for så vidt angår de beviser og oplysninger, som Rådet har lagt til grund (jf. analogt OMPI-dommen, nævnt i præmis 72 ovenfor, præmis 155). Rådet er desuden ikke berettiget til at basere en retsakt om vedtagelse af restriktive foranstaltninger på oplysninger eller sagsakter fra en medlemsstat, hvis denne medlemsstat ikke er indstillet på at tillade, at de videregives til den EU-retsinstans, som har beføjelse til at efterprøve lovligheden af denne afgørelse (jf. analogt Rettens dom af 4.12.2008, sag T-284/08, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, Sml. II, s. 3487, præmis 73).

101 For det tredje er det med urette, at Rådet har hævdet, at det på grund af de omhandlede aktiviteters hemmelige karakter ikke kan kræves, at Rådet fremlægger bevis for en enheds involvering i nuklear spredning. Dels antyder det forhold i sig selv, at vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger foreslås i henhold til artikel 23, stk. 2, i afgørelse 2010/413, at den omhandlede medlemsstat eller Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik er i besiddelse af beviser eller oplysninger, der efter Rådets opfattelse viser, at den omhandlede enhed er involveret i nuklear spredning. Dels vil Rådets eventuelle vanskeligheder med at bevise denne involvering eventuelt kunne have indflydelse på kravet til styrken af det bevis, som kræves fremlagt af Rådet. Derimod kan Rådet ikke som følge heraf helt fritages for den bevisbyrde, som påhviler det.

102 Hvad angår efterprøvelsen i den foreliggende sag har Rådet ikke fremlagt oplysninger eller beviser til støtte for den begrundelse, som påberåbes i de anfægtede retsakter. Som Rådet i det væsentlige selv indrømmer, har det støttet sig på uunderbyggede påstande, ifølge hvilke Fulmen havde installeret eludstyr på Qom/Fordoo-anlægget, før eksistensen af dette anlæg blev afsløret.

103 Det må herefter fastslås, at Rådet ikke har ført bevis for, at Fulmen var aktiv på Qom/Fordoo-anlægget, og det tredje anbringende skal derfor tiltrædes, uden at det findes nødvendigt at udtale sig om det andet argument, som Fereydoun Mahmoudian har fremført i sag T-440/10 vedrørende sin stilling i Fulmen.

104 Eftersom Rådet i de anfægtede retsakter ikke har anført andre omstændigheder, der begrunder vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for Fulmen og Fereydoun Mahmoudian, skal disse retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgerne.

105 Hvad angår de tidsmæssige virkninger af annullationen af de anfægtede retsakter bemærkes først, at gennemførelsesforordning nr. 668/2010, som ændrede listen i bilag V til forordning nr. 423/2007, ikke længere har nogen retsvirkninger som følge af ophævelsen af denne forordning, hvilket skete ved forordning nr. 961/2010.

106 Endvidere skal der med hensyn til forordning nr. 961/2010 henvises til, at en afgørelse fra Retten om annullation af en forordning i medfør af artikel 60, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol uanset artikel 280 TEUF først har retsvirkning fra udløbet af den appelfrist, der er omhandlet i denne statuts artikel 56, stk. 1, eller, såfremt appel er iværksat inden for denne frist, fra stadfæstelsen eller fra afvisningen af appellen. Rådet har således under alle omstændigheder en frist på to måneder, forlænget med afstandsfristen på ti dage, regnet fra denne doms forkyndelse, til at afhjælpe den konstaterede tilsidesættelse, hvilket i givet fald kan bestå i vedtagelse af nye restriktive foranstaltninger rettet mod sagsøgerne. I den foreliggende sag forekommer risikoen for, at en dom om annullation vil være til alvorlig og uoprettelig skade for effektiviteten af de restriktive foranstaltninger, som forordning nr. 961/2010 foreskriver, ikke at være tilstrækkeligt stor, henset til foranstaltningernes betydelige indvirkning på sagsøgernes rettigheder og frihedsrettigheder, til at kunne begrunde, at forordningens virkninger opretholdes over for disse i en længere periode end den, der er foreskrevet i artikel 60, stk. 2, i statutten for Domstolen (jf. analogt Rettens dom af 16.9.2011, sag T-316/11, Kadio Morokro mod Rådet, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 38).

107 Hvad endelig angår de tidsmæssige virkninger af annullationen af afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, skal der henvises til, at Retten i henhold til artikel 264, stk. 2, TEUF, dersom den skønner det nødvendigt, kan angive, hvilke af den annullerede retsakts virkninger der skal betragtes som bestående. I den foreliggende sag vil en forskel mellem den dato, hvor annullationen af forordning nr. 961/2010 får virkning, og den tilsvarende dato for afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, kunne være til alvorlig skade for retssikkerheden, eftersom disse to retsakter pålægger sagsøgerne identiske foranstaltninger. Virkningerne af afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, skal derfor opretholdes for så vidt angår sagsøgerne, indtil annullationen af forordning nr. 961/2010 får virkning (jf. analogt dommen i sagen Kadio Morokro mod Rådet, nævnt i præmis 106 ovenfor, præmis 39).

Sagens omkostninger

108 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Rådet har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgernes påstand.

109 Ifølge samme reglements artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer de institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kommissionen skal derfor bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Følgende retsakter annulleres, for så vidt som de vedrører Fulmen og Fereydoun Mahmoudian:

— Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP

— Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 423/2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran

— Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413

— Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007.

2) Virkningerne af afgørelse 2010/413, som ændret ved afgørelse 2010/644, opretholdes for så vidt angår Fulmen og Fereydoun Mahmoudian, indtil annullationen af forordning nr. 961/2010 får virkning.

3) I øvrigt frifindes Rådet for Den Europæiske Union.

4) Rådet bærer sine egne omkostninger og betaler Fulmen og Fereydoun Mahmoudians omkostninger.

5) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. marts 2012.

Underskrifter